

Sygn. akt VI P 541/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Beata Piórek

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Kłosek

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2019 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa L. P.

przeciwko (...) SA w G.

o odprawę emerytalną

I. zasądza od pozwanej(...)SA w G. na rzecz powoda L. P. kwotę 9900 zł (dziewięć tysięcy dziewięćset złotych) brutto tytułem odprawy emerytalnej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 października 2018r. do dnia zapłaty.

II. w pozostałym zakresie postępowanie w sprawie umarza.

III. nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku kwotę 495 zł (czterysta dziewięćdziesiąt pięć złotych) tytułem opłaty od pozwu, od której powód był zwolniony z mocy ustawy.

IV. Wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4 023 , 91 zł (cztery tysiące dwadzieścia trzy złote 91/100)

Sygn. akt VI P 541/18

UZASADNIENIE

Powód L. P. pozwem z dnia 31 października 2018 r. wystąpił przeciwko pozwanej (...) S.A. z siedzibą w G. o zasądzenie na jego rzecz kwoty 11 781 zł tytułem odprawy emerytalnej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w okresie od 1 stycznia 1998 r. do 31 października 2015 r. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w pozwanej. Ze (...) S.A. został zwolniony za porozumieniem stron przy zachowaniu trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia w dniu 31 października 2015 r. z przyczyn leżących po stronie pracodawcy.

Powód podał, iż w trakcie zatrudnienia pogłębiły się u niego dolegliwości związane z dysfunkcją biodra, uzyskał zwolnienie lekarskie od 28 października 2015 r. i pobierał zasiłek chorobowy od 1 listopada 2015 r. do 27 kwietnia 2016 r., a następnie świadczenie rehabilitacyjne od 28 kwietnia 2016 r. do 25 sierpnia 2016 r..

W dniu 14 marca 2016 r. po ukończeniu 60 lat, powód wskazał, że złożył wniosek do ZUS o przyznanie mu emerytury pomostowej.

Następnie powód podniósł, że wniosek nie został uwzględniony, w związku z czym złożył podanie do Sądu Okręgowego w Gdańsku, który na rozprawie w dniu 14 sierpnia 2016 r. przyznał mu prawo do emerytury pomostowej od dnia 26 sierpnia 2016 r..

Mimo złożonej przez ZUS apelacji od ww. wyroku Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 16 marca 2017 potwierdził prawa powoda do emerytury pomostowej. Powód podał, że na skutek tego wyroku ZUS wydał decyzję o przyznaniu powyższego świadczenia jednocześnie zaskarżył wyrok do Sądu Najwyższego.

Powód podniósł, że złożył w zakładzie pracy wniosek o wypłatę odprawy emerytalnej. Wskazał, iż spotkał się jednak z odmową. Powodem było złożenie przez ZUS skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego, pracodawca oświadczył, że dopóki sprawa nie będzie rozstrzygnięta przez Sąd Najwyższy, nie może powodowi wypłacić odprawy emerytalnej.

Postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2018 r. oddalono skargę kasacyjną złożoną przez ZUS.

Następnie powód podniósł, iż umocowany prawnie i jednoznacznie w dniu 25 października 2018 r. udał się do (...) S.A. i złożył ponowny wniosek o wypłacenie mu należnego świadczenia. W dniu 29 października 2018 r. w rozmowie telefonicznej z pracownikiem Działu Kadr (...) S.A. powód podał, że dowiedział się o negatywnej opinii Działu Prawnego zakładu, co skutkować będzie brakiem zgody na wypłacenie odprawy.

W ocenie powoda żądanie wypłacenia odprawy od pracodawcy jest w pełni zasadne. Pracodawca twierdzi, że zbyt wiele czasu upłynęło pomiędzy rozwiązaniem umowy o pracę powoda, a uzyskaniem przez niego świadczeń emerytalnych, co w jego ocenie oznacza brak związku pomiędzy ustaniem stosunku pracy, a uzyskaniem uprawnień emerytalnych. Powód podniósł, iż nie zgadza się z takim poglądem. Zaznaczył, że jeszcze w okresie wypowiedzenia z powodu problemów zdrowotnych korzystał ze zwolnienia lekarskiego i otrzymał z tego tytułu zasiłek aż do 27 kwietnia 2016 r.. Powód wskazał, że uprawnienia emerytalne uzyskał tymczasem już w marcu 2016 r., a zatem jeszcze w okresie pobierania zasiłku.

Sąd Okręgowy w Gdańsku przyznał powodowi emeryturę dopiero z dniem 28 sierpnia 2016 r., bo do tego czasu pobierał świadczenie rehabilitacyjne (od 28 kwietnia 2016 r. do 25 sierpnia 2016 r.), którego pobieranie było przeszkodą do przyznania mu emerytury pomostowej. Powód podał, że ZUS w sprawie przed Sądem Okręgowym w Gdańsku o sygn. akt VII U 705/16 podnosił, że pobieranie przez niego świadczenia rehabilitacyjnego jest przeszkodą do uzyskania emerytury pomostowej, dlatego od dnia 25 sierpnia 2016 r. zaprzestał pobierania tego świadczenia i z tą datą Sąd przyznał mu emeryturę.

Powód podał, że ukończył 60 lat 14 marca 2016 r. i wtedy uzyskał uprawnienia emerytalne, pobierał wówczas zasiłek chorobowy w związku ze zwolnieniem lekarskim, na które poszedł jeszcze w czasie trwania zatrudnienia u pracodawcy, w okresie wypowiedzenia. W ocenie powoda, wbrew stanowisku pracodawcy przysługuje mu odprawa emerytalna. Powód nadmienił, iż domaga się odprawy emerytalnej w wysokości 3-krotności wynagrodzeni brutto, bo taka wysokość odprawy emerytalnej obowiązywała w jego zakładzie pracy. (pozew, k. 3-4v)

W odpowiedzi na pozew z dnia 13 grudnia 2018 r. pozwana (...)S.A. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana podała, iż kwestionuje roszczenie powoda zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. W pierwszej kolejności pozwana podniosła, że w niniejszej sprawie nie zostały spełnione przez powoda wszystkie warunki przyznania odprawy emerytalnej, o których mowa w treści art. 92¹ k.p..

Pozwana wskazała, że zgodnie z treścią art. 92¹ k.p. pracownikowi spełniającemu warunki do emerytury należy się odprawa emerytalna jeśli stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę. W ocenie pozwanej, do nabycia prawa do odprawy nie jest co prawda konieczne, aby rozwiązano stosunek pracy z powodu przejścia pracownika na rentę lub emeryturę. Przyczyna nie ma wpływu na prawo do tej odprawy. Pozwana podała, że okoliczności związane z rozwiązaniem stosunku pracy oraz nabyciem prawa do emerytury nie pozostają bez znaczenia dla ustalenia uprawnienia do otrzymania odprawy emerytalnej przez pracownika.

Pozwana Stocznia podała, że odprawa emerytalna jest więc świadczeniem powszechnym, ale powszechność ta jest realizowana w sposób wyznaczony przez konkretne przepisy (w szczególności art. 92¹ k.p.). Pozwana odniosła, iż warunkiem nabycia tego świadczenia jest zaistnienie związku czasowego między zakończeniem stosunku pracy a nabyciem prawa do emerytury. W ocenie pozwanej, w przypadku powoda **od dnia rozwiązania stosunku pracy do dnia osiągnięcia przez niego wieku uprawniającego do przejścia na emeryturę minęło niemal cztery i pół miesiąca**, zaś do dnia uzyskania przez powoda prawa do emerytury pomostowej minęło ponad dziewięć miesięcy. Wedle pozwanej nie został dochowany warunek zaistnienia związku czasowego między zakończeniem stosunku pracy a nabyciem przez powoda prawa do emerytury.

Pozwana zwróciła uwagę, że powód zgłosił swoje roszczenie u pozwanej w dniu 24.10.2018 r.. Po analizie prawnej przekazana została powodowi w dniu 29.10.2018 r. decyzja odmowna wraz z uzasadnieniem. Ponowny pisemny wniosek o wypłatę odprawy emerytalnej powód złożył w dniu 30.10.2018 r.. Jednak już dnia 31.10.2018 r., mimo podjętych prób wyjaśnienia podstaw prawnych odmowy wypłaty odprawy emerytalnej, powód pozew złożył pozew w niniejszej sprawie. Działanie powoda uznać należy za pochapne i niepotrzebnie narażające pozwaną na dodatkowe koszty.

Z ostrożności procesowej pozwana podniosła dodatkowo, iż nawet gdyby uznać roszczenie powoda za zasadne (co w jej ocenie jest niemożliwe w świetle obowiązujących przepisów), to wskazana przez powoda wysokość tego roszczenia nie może być uznana za prawidłową. Zgodnie bowiem z treścią §102 Zakładowego Układu Zbiorowego i Pracy z dnia 19.10.2000 r. w brzmieniu obowiązującym zarówno w dniu rozwiązania umowy o pracę z powodem, jak i obecnie, w przypadku pracy powyżej 10 lat przysługuje pracownikowi (...) S.A. odprawa emerytalna w wysokości 100% podstawy obliczania powiększone o 10% za każdy następny rok pracy powyżej 10 lat, lecz w sumie wysokość odprawy nie może wynieść więcej niż 300% podstawy obliczania. Przez podstawę obliczania przyjmuje się natomiast miesięczną zasadniczą płacę pracownika w miesiącu poprzedzającym nabycie uprawnień. Według pozwanej, powodowi mogłaby więc ewentualnie przysługiwać odprawa emerytalna w wysokości 9900 zł brutto (3x 3300 zł, czyli trzykrotność płacy zasadniczej). Nawet jednak patrząc na treść ZUZP należy zwrócić szczególną uwagę na treść postanowienia §102 ust. 2, zgodnie z którym podstawę obliczania odprawy emerytalnej lub rentowej stanowi miesięczna płaca zasadnicza z miesiąca poprzedzającego nabycie uprawnień. Powód osiągnął wiek uprawniający do przejścia na tzw. wcześniejszą emeryturę w dniu 12.03.2016 r., a prawo do emerytury nabył w dniu 26.08.2016 r. Stosunek pracy między pozwaną a powodem uległ rozwiązaniu w dniu 31.10.2015 r. W związku z powyższym w ocenie pozwanej w miesiącu poprzedzającym nabycie uprawnień do odprawy emerytalnej według powoda, jego podstawą obliczania tej odprawy wynosiła 0,00 zł. (odpowiedź na pozew, k. 26-27v)

Pismem z dnia 4 stycznia 2019 r. powód podtrzymał żądanie pozwu. (k. 52-55v)

Na rozprawie w dniu 15 marca 2019 r. powód podtrzymał pozew. Natomiast pełnomocnik pozwanego oświadczył, że jeżeli sąd uznałby co do zasady, że powodowi należy się świadczenie, to strona pozwana stoi na stanowisku, że to świadczenie jest nie wyższe niż 9900 zł z uwagi na przepis zakładowy.

Jednocześnie powód oświadczył, iż przychyła się do tego stanowiska i precyzuje żądanie pozwu na kwotę 9900 zł wraz z odsetkami w przypadku opóźnienia. (k. 59)

Na rozprawie w dniu 15 marca 2019 r. pełnomocnik pozwanego oświadczył, że strona pozwana stoi na stanowisku, że kwota jest nienależna powodowi. Jednocześnie wskazał, że jeśli Sąd uznałby co do zasady, że powodowi należy

się świadczenie, to strona poznawana stoi na stanowisku, że to świadczenie jest nie wyższe niż 9900 zł z uwagi na przepisy zakładowe.

Powód oświadczył, że przychyła się do tego stanowiska, precyzując żądanie pozwu na kwotę 9900 zł wraz z odsetkami w przypadku opóźnienia. (k. 59-60)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód L. P. był zatrudniony w Pozwanej (...) S.A. w G. na podstawie umowy o pracę początkowo kolejno na czas określony od dnia 1 kwietnia 1997 r., a z dniem 1 stycznia 1998 r. na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy.

W okresie zatrudnienia powód wykonywał pracę jako:

- specjalista – ekonomista od 1 stycznia 1998 r. do 31 maja 1999 r.,
- kierownik zespołu specjalistycznego od 1 czerwca 1999 r. do 31 lipca 2008 r.,
- specjalista-ekonomista od 1 sierpnia 2008 r. do 30 listopada 2009 r.,
- kierownik zespołu spec.-ekonomicznego od 1 grudnia 2009 r. do 31 maja 2010 r.,
- kierownik zespołu ekonomiczno-administracyjnego od 1 czerwca 2010 r. do 30 kwietnia 2011 r.,
- główny specjalista ds. ekonomiczno-administracyjnych od 1 maja 2011 r. do 31 sierpnia 2015 r.,
- monter kadłubów okrętowych – szlifierz od 1 września 2015 r. do 30 września 2015 r.,
- główny specjalista ds. ekonomiczno-administracyjnych od 1 października 2015 r. do 31 października 2015 r..

Stosunek pracy łączący strony ustał z dniem 31 października 2015 r. z przyczyn nie dotyczących pracownika (art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunku pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników).

Powód L. P. w dniu (...) r. ukończył 60 lat. Nie pozostaje on w stosunku pracy – stosunek pracy rozwiązał się z dniem 31 października 2015 r. ze stroną pozwaną .

(Dowód: umowy o pracę, k. 5B-8B akt osobowych powoda cz. B; zawiadomienie o przejęciu pracodawcy, k. B11 akt osobowych powoda cz. B; świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, k. 65B akt osobowych powoda cz. B; porozumienie stron z dnia 25.08.2015 r., k. 3C akt osobowych powoda cz. C; świadectwo pracy, k. 1C-1Cv, 2C-2Cv, 4C-4Cv akt osobowych powoda cz. C)

W trakcie zatrudnienia powód przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 29 10 2015r. , po czym kontynuował zwolnienie lekarskie po ustaniu zatrudnienia od 1 listopada 2015 r. do 27 kwietnia 2016 r. , kiedy to pobierał zasiłek chorobowy , a następnie świadczenie rehabilitacyjne od 28 kwietnia 2016 r. do 25 sierpnia 2016 r..

W dniu 14 marca 2016 r. po ukończeniu 60 lat powód złożył wniosek do ZUS o przyznanie mu emerytury pomostowej. Decyzją z dnia 18 marca 2016 r. ZUS Oddział w G. odmówił powodowi prawa do emerytury pomostowej.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż ubezpieczony nie udowodnił okresu pracy w warunkach szczególnych w wymaganym wymiarze 15 lat oraz pobiera zasiłek chorobowy.

ZUS wskazał, iż do stażu pracy w warunkach szczególnych zaliczył wnioskodawcy okresy od 4 października 1976 r. do 27 kwietnia 1977 r., od 11 maja 1979 r. do 31 lipca 1992 r. oraz od 1 września 2015 r. do 30 września 2015 r., tj. 13 lat 10 miesięcy i 16 dni.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł powód, wnosząc o zmianę spornej decyzji poprzez uwzględnienie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu odbywania służby wojskowej od 28 kwietnia 1977 r. do 12 kwietnia 1979 r.. W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, iż zarówno przed rozpoczęciem odbywania służby wojskowej, jak i po jej zakończeniu wykonywał pracę trasera okrętowego w (...).

Sąd Okręgowy w Gdańsku, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 14 września 2016 r., sygn. akt VII U 705/16 zmienił zaskarżoną decyzję ZUS Oddział w G. z dnia 18 marca 2016 r. nr (...) i przyznał powodowi prawo do emerytury pomostowej począwszy od dnia 26 sierpnia 2016 r. oraz stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie.

Wyrokiem z dnia 16 marca 2017 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację ZUS Oddział w G. od wyroku z dnia 14 września 2016 r., którym Sąd Okręgowy w Gdańsku zmienił decyzję organu rentowego z dnia 18 marca 2016 r. i przyznał powodowi prawo do emerytury pomostowej od dnia 26 sierpnia 2016 r..

Decyzją z dnia 16 maja 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G., wykonując wyrok Sądu z dnia 14 września 2016 r., przyznał powodowi emeryturę pomostową do dnia poprzedzającego dzień osiągnięcia przez powoda wieku 67 lat, od 26 sierpnia 2016 r., tj. od daty określonej w wyroku Sądu.

Wysokość emerytury pomostowej na dzień 26 sierpnia 2016 r. wyniosła miesięcznie 2774,58 zł, a po waloryzacji od dnia 1 marca 2017 r. ($2774,58 \times 100,55\%$) – 2786,79 zł.

Organ rentowy wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 16 marca 2017 r., sygn. akt III AUa 1863/16. Postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2018 r. odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej złożonej przez ZUS do rozpoznania.

Powód złożył w zakładzie pracy wniosek o wypłatę odprawy emerytalnej, jednakże spotkał się z odmową.

(Dowód : pismo powoda z dnia 14 marca 2016 r., k. 16; pismo pozwanego z dnia 3 czerwca 2016 r., k. 17; wyrok SO z dnia 14 września 2016 r. wraz z uzasadnieniem, sygn. akt VII U/15, k. 10-15; decyzja ZUS z dnia 16 maja 2017 r., k. 8; postanowienie SN z dnia 5 lipca 2018 r., sygn. akt II UK 355/17, k. 6-7v; podanie z dnia 24.10.2018 r., akta osobowe powoda nienumerowane; pismo Działu Prawnego (...) S.A., k. 5; wniosek powoda, k. 49-49v)

Wynagrodzenie miesięczne powoda L. P., obliczone jak ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wynosiło 4023,91 złotych brutto.

(Dowód: zaświadczenie - k. 34)

Podstawę ustaleń Sądu stanowiły dokumenty zgromadzone w aktach sprawy i aktach osobowych powoda , których treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd z urzędu nie znalazł podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności. Podstawę ustaleń stanowiły również dokumenty w aktach osobowych powoda – niekwestionowane .

Dokumenty urzędowe Sąd ocenił na mocy **art. 244. § 1** kpc stanowiącego , że dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. § 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do dokumentów urzędowych sporządzonych przez podmioty, inne niż wymienione w § 1, w zakresie zleconych im przez ustawę zadań z dziedziny administracji publicznej.

Dokumenty prywatne Sąd ocenił na podstawie art. 245 kpc, zgodnie z którym dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie, treści dokumentów strony postępowania nie kwestionowały.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo L. P. zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu, powód domagał się ostatecznie zasądzenia na jego rzecz kwoty 9900 zł tytułem odprawy emerytalnej, o której mowa w § 102 Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy Pracowników (...) z dnia 19.10.2000 r.

Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie była niesporna. Wskazać również należy, iż stanowiska stron nie były także sporne w zakresie ewentualnej kwoty przysługującej zgodnie z przepisami wewnątrzzakładowymi.

Spornym w sprawie pozostawało ustalenie, czy w niniejszej sprawie zaistniał związek pomiędzy rozwiązaniem stosunku pracy, a przejściem na emeryturę przez powoda.

U pozwanego obowiązuje Zakładowy Układ Zbiorowy Pracy z dnia 19.10.2000 r.

Zgodnie z treścią §102 ww. Zakładowego Układu Zbiorowego i Pracy, ust.1 odprawa emerytalna, odprawa rentowa przysługuje każdemu pracownikowi – **w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy** – przysługuje odprawa pieniężna w wysokości, uzależnionej od długości okresu uprawniającego do jej otrzymania, określonego zgodnie z ust. 3 i ust. 4 § 102 (ust. 1).

Podstawę obliczania odprawy emerytalnej lub rentowej stanowi:

- miesięczna płaca zasadnicza pracownika z miesiąca poprzedzającego nabycie uprawnień – w odniesieniu do pracowników wynagradzanych w formie czasowej z miesięczną stawką osobistego zaszeregowania,
- miesięczna płaca ryczałtowa pracownika z miesiąca poprzedzającego nabycie uprawnień – w odniesieniu do pracowników wynagradzanych w formie ryczałtowej. (§ 102 ust. 2 ww. Zakładowego Układu Zbiorowego i Pracy)

Zależność pomiędzy długością okresu uprawniającego do otrzymania odprawy emerytalnej, a wysokością przysługującej pracownikowi odprawy jest następująca:

- do 10 lat pracy – 100 % podstawy obliczania ,
- powyżej 10 lat pracy - 100% podstawy obliczania powiększone o 10% za każdy następny rok pracy powyżej 10 lat, lecz w sumie wysokość odprawy nie może wynieść więcej niż 300% podstawy obliczania. (§ 102 ust. 3 ww. Zakładowego Układu Zbiorowego i Pracy)

Odprawa emerytalna nie może być niższa, niż przewiduje to k.p.. (§ 102 ust. 5 ww. Zakładowego Układu Zbiorowego i Pracy)

Do ustalenia okresów pracy i innych okresów, uprawniających do otrzymania odprawy emerytalnej lub rentowej, stosuje się zasady jak do ustalania praw do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. (§ 102 ust. 6 ww. Zakładowego Układu Zbiorowego i Pracy)

Odprawa emerytalna oraz rentowa przysługuje pracownikowi tylko jeden raz. (§ 102 ust. 7 ww. Zakładowego Układu Zbiorowego i Pracy)

(Zakładowy Układ Zbiorowy Pracy z dnia 19.10.2000 r., k. 35-48v)

Zgodnie z treścią §102 ww. ust 1 Zakładowego Układu Zbiorowego i Pracy, odprawa emerytalna, odprawa rentowa przysługuje każdemu pracownikowi – w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy – przysługuje odprawa pieniężna w wysokości, uzależnionej od długości okresu uprawniającego do jej otrzymania, określonego zgodnie z ust. 3 i ust. 4 § 102 (ust. 1).

Odprawa emerytalna nie może być niższa, niż przewiduje to k.p.. (§ 102 ust. 5 ww. Zakładowego Układu Zbiorowego i Pracy)

Odprawa emerytalna oraz rentowa przysługuje pracownikowi tylko jeden raz. (§ 102 ust. 7 ww. Zakładowego Układu Zbiorowego i Pracy)

Przesłanką nabycia prawa do odprawy emerytalnej zgodnie z treścią układu zbiorowego jest "związek z przejściem na emeryturę", czyli konieczne jest istnienie związku między rozwiązaniem stosunku pracy i nabyciem tych uprawnień / analogicznie jak w art. 92¹ § 1 kp, zgodnie z którym odprawa przysługuje pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty lub emerytury z tytułu ustania stosunku **pracy w związku z przejściem na rentę lub emeryturę**.

Wskazać należy, że odprawa emerytalna jest świadczeniem powszechnym, ale powszechność ta jest realizowana w sposób wyznaczony przez konkretne przepisy. Podkreślić należy, iż związek rozwiązania stosunku pracy z przejściem na emeryturę lub rentę nie jest tym samym, czym rozwiązanie stosunku pracy z powodu przejścia na emeryturę lub rentę.

Nabycie prawa do emerytury, a właściwie przyznanie go, nie musi wobec tego stanowić przyczyny rozwiązania stosunku pracy.

Związek między rozwiązaniem stosunku pracy, a nabyciem prawa do emerytury lub renty może **mieć charakter czasowy** (rozwiązanie stosunku pracy zbiega się w czasie z nabyciem prawa do świadczenia niezależnie od przyczyny rozwiązania stosunku pracy), **przyczynowy** (rozwiązanie stosunku pracy następuje dlatego, że pracownikowi przysługuje prawo do świadczenia) bądź **czasowo-przyczynowy** (przyczyną rozwiązania stosunku pracy jest nabycie prawa do emerytury lub renty i rozwiązanie następuje w chwili przyznania świadczenia).

Między rozwiązaniem stosunku pracy, a nabyciem prawa do świadczenia może zachodzić także związek funkcjonalny (w istocie przyczynowo- czasowy)- rozwiązanie stosunku pracy następuje wprawdzie przed ustaleniem prawa do świadczenia, ale przyznanie świadczenia jest konsekwencją sytuacji bezpośrednio poprzedzającej ustanie zatrudnienia (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1989 r., III PZP 19/89, OSNCP 1990 nr 4-5, poz. 61 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 1993 r., I PRN 111/93, OSNCP 1994 nr 12, poz. 243).

„Związek między rozwiązaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do emerytury lub renty może mieć charakter przyczynowy (rozwiązanie stosunku pracy następuje dlatego, że pracownikowi przysługuje prawo do świadczenia), czasowy (rozwiązanie stosunku pracy zbiega się w czasie z nabyciem prawa do świadczenia niezależnie od przyczyny rozwiązania stosunku pracy), bądź czasowo-przyczynowy (przyczyną rozwiązania stosunku pracy jest nabycie prawa do emerytury lub renty i rozwiązanie następuje w chwili przyznania świadczenia). **Między rozwiązaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do świadczenia może zachodzić także związek funkcjonalny, gdy rozwiązanie stosunku pracy następuje przed spełnieniem warunków uprawniających do emerytury lub renty inwalidzkiej, ale nabycie prawa do jednego z tych świadczeń i przyznanie świadczenia po ustaniu zatrudnienia jest konsekwencją sytuacji bezpośrednio poprzedzającej rozwiązanie stosunku pracy.**” Tak również Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2015 r., sygn.. akt

I PK 345/14

„ W związku z tym należy przypomnieć, że związek między ustaniem stosunku pracy a przejściem na rentę inwalidzką lub emeryturę jest ujmowany szeroko w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Nabycie prawa do jednego z tych świadczeń, nie musi wobec tego stanowić powodu rozwiązania stosunku pracy. Związek między rozwiązaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do emerytury lub renty może mieć charakter przyczynowy (rozwiązanie stosunku pracy następuje dlatego, że pracownikowi przysługuje prawo do świadczenia), czasowy (rozwiązanie stosunku pracy zbiega się w czasie z nabyciem prawa do świadczenia niezależnie od przyczyny rozwiązania stosunku pracy), bądź czasowo-przyczynowy

(przyczyną rozwiązania stosunku pracy jest nabycie prawa do emerytury lub renty i rozwiązanie następuje w chwili przyznania świadczenia). Między rozwiązaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do świadczenia może zachodzić także związek funkcjonalny, gdy rozwiązanie stosunku pracy następuje przed spełnieniem warunków uprawniających do emerytury lub renty inwalidzkiej, ale nabycie prawa do jednego z tych świadczeń i przyznanie świadczenia po ustaniu zatrudnienia jest konsekwencją sytuacji bezpośrednio poprzedzającej rozwiązanie stosunku pracy (zob. np.: wyrok z dnia 8 grudnia 1993 r., I PRN 111/93, OSNCP 1994 Nr 12, poz. 243; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2000 r., III ZP 18/99, OSNP 2000 Nr 24, poz. 888; także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2011 r., II PK 149/10, LEX nr 794983 i tam powołane orzecznictwo; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2015 r. II PK 136/14, LEX nr 1666017 i tam powołane orzecznictwo). Sąd Najwyższy podkreśla również dobitnie, że ustanie stosunku **pracy w związku z przejściem na emeryturę lub rentę nie jest tym samym**, czym rozwiązanie stosunku pracy z powodu przejścia na emeryturę lub rentę. Nabycie prawa do jednego z tych świadczeń, nie musi wobec tego stanowić przyczyny (powodu) rozwiązania stosunku pracy (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2011 r., I PK 269/10, LEX nr 1001282; z dnia 26 listopada 2013 r., II PK 60/13, LEX nr 1421809). Należy dodać, że także w dawniejszym orzecznictwie Sąd Najwyższy, interpretując określenia typu "w związku z przejściem na emeryturę lub rentę", stosowane w różnych przepisach przyznających prawo do odprawy z tytułu przejścia na emeryturę lub rentę (np. art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania (tekst jedn.: Dz. U. z 1990 r. Nr 65, poz. 407), uznawał, że rozwiązanie stosunku pracy "z powodu przejścia" na emeryturę oznacza co innego niż rozwiązanie stosunku pracy "w związku z przejściem" (zob. np. cyt. wyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1993 r., I PRN 111/93; wyrok z dnia 20 kwietnia 2001 r., I PKN 373/00, OSNP 2003 Nr 5, poz. 114)" z uzasadnienia wyroku SN z 8 12 2015r.

Przejściem na emeryturę w rozumieniu art. 92¹ kp jest zmiana statusu pracownika na status emeryta, co następuje z reguły jednocześnie z rozwiązaniem stosunku pracy **ale może też nastąpić później ze względu na datę złożenia wniosku lub np. z powodu korzystania z zasiłku chorobowego** (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 14 czerwca 2012 roku., I PK 229/11).

W układzie zbiorowym pozwanej znajduje się sformułowanie analogiczne „w związku”, a zatem przepis § 102 ust 1 układu powinien być tak samo wykładany i interpretowany w zakresie przesłanek nabycia prawa do odprawy, jak art. 92¹ k.p. .

Obecnie, po rozwiązaniu stosunku pracy u pozwanego, powód nie kontynuuje już zatrudnienia, po ustaniu zatrudnienia pobierał jedynie zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne, po czym przeszedł na emeryturę, nie nosił się zamiarem podjęcia innej działalności, a zatem istnieje związek funkcjonalny pomiędzy ustaniem stosunku pracy, a nabyciem prawa do emerytury.

W niniejszym postępowaniu strona pozwana negowała prawo do odprawy emerytalnej powoda wskazując, iż w przypadku powoda od dnia rozwiązania stosunku pracy do dnia osiągnięcia przez niego wieku uprawniającego do przejścia na emeryturę minęło niemal cztery i pół miesiąca, zaś do dnia uzyskania przez powoda prawa do emerytury pomostowej minęło ponad dziewięć miesięcy. Wedle pozwanej nie został dochowany warunek zaistnienia związku czasowego między zakończeniem stosunku pracy a nabyciem przez powoda prawa do emerytury.

Sąd zważył, iż sam związek czasowy pomiędzy ustaniem stosunku pracy, a nabyciem prawa do emerytury nie decyduje o prawie do odprawy emerytalnej, albowiem w sprawie nie występują inne okoliczności, które by związek ten w szerokim znaczeniu przerwały, wręcz przeciwnie, powód toczył spór prawny właśnie o nabycie prawa do emerytury od chwili osiągnięcia wieku emerytalnego, co miało miejsce kilka miesięcy po ustaniu zatrudnienia u strony pozwanej, a w międzyczasie pobierał zasiłek chorobowy z tytułu zatrudnienia u strony pozwanej. Nadto sąd miał na uwadze, iż strona pozwana oraz podmiot poprzedzający powstanie pozwanej spółki były w ogóle jedynymi pracodawcami powoda w trakcie jego długoletniej aktywności zawodowej, stąd nieprzyznanie powodowi odprawy emerytalnej w takich okolicznościach byłoby rażąco niesprawiedliwe w świetle powszechności uregulowania odprawy emerytalnej w polskim prawie pracy.

W tym miejscu podkreślić należy, iż jednorazowy charakter odprawy emerytalnej polega na tym, że pracownik przechodzący na emeryturę otrzymuje ją tylko jeden raz (por. wyrok SA z 28 lutego 1991 r., III APr 11/91, OSA 1991, nr 2, s. 48). Tak więc osoba, która już raz otrzymała odprawę w związku z przejściem na emeryturę lub rentę, nie może ponownie nabyć prawa do tego świadczenia z tytułu ustania zatrudnienia powstałego po tym zdarzeniu.

Powód pomiędzy ustaniem stosunku pracy, a nabyciem prawa do emerytury nie podjął innego zatrudnienia, bowiem dalej się leczył. W takiej sytuacji związek funkcjonalny pomiędzy ustaniem stosunku pracy a przejściem na emeryturę bezsprzecznie istnieje i na podstawie przepisów §102 układu zbiorowego obowiązującego u pozwanej przysługuje odprawa emerytalna / przesłanki nabycia odprawy są określone analogicznie do art. 92¹ kp w postaci związku z przejściem na emeryturę/.

Wysokość odprawy pozostawała niesporna pomiędzy stronami.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził na rzecz powoda odprawę emerytalną kwotę 9900 zł brutto tytułem odprawy emerytalnej na podstawie przepisów §102 układu zbiorowego obowiązującego u pozwanej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 października 2018r. do dnia zapłaty. O odsetkach orzeczono na mocy art. 481 kc w zw. z art. 300 k.p. zgodnie z żądaniem powoda .

O powyższym orzeczono w pkt I wyroku.

O odsetkach od odprawy, Sąd orzekł na mocy art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

W pozostałym zakresie postępowanie w sprawie Sąd umorzył z uwagi na ograniczenie żądania przez powoda na mocy art. 355 kpc w zw. Z art. 203 kpc z uwagi na skuteczne cofnięcie pozwu .

.

O powyższym orzeczono w punkcie II wyroku.

W punkcie III wyroku, Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku kwotę 495 zł tytułem opłaty od pozwu, od której powód był zwolniony z mocy ustawy z mocy art. 113 ust1. Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. Z art. 96 pkt 4 ustawy z uwagi na fakt , iż powód był zwolniony od obowiązku uiszczenia opłaty , opłata ta obciąża stronę pozwaną stosując odpowiednio przepisy o kosztach procesu , jako przegrywającego spór.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono w punkcie IV orzeczono na podstawie art. 477² § 1 kpc z urzędu do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda.